de KONINGIN van de EILANDEN

DOOR HANS G. KRESSE ©

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Inleiding

Nadat hij er na talloze gevaarvolle avonturen in geslaagd is, Winonah (die door Ragnar de Rode, de Viking, naar Ierland gebracht was) terug te vinden, begeeft Eric de Noorman zich met zijn kleine troepje getrouwen op weg naar Noorwegen om daar de orde weer te herstellen. Voor een verlaten gedeelte van de kust van Alba (Schotland) krijgt een der drie Drakars echter averij en de Noren moeten de tocht onderbreken om de nodige reparaties aan te brengen. Nauwelijks aan land wordt hun pad gekruist door een zwaargewonde ruiter die stervende Eric een Torque (een Keltische gouden hoofdmansketen) en... een bronzen Romeinse helm overhandigt met een laatste boodschap aan zijn vader, zonder dat Eric er echter achter kan komen, wie dat is. Korte tijd later worden ze door een ruitertroep aangevallen. De Romeinse helm wordt gestolen, Axe ontvoerd en in minder dan geen tijd bevinden de Noren zich op voet van oorlog met de wreedaardige Koning Tugwal van de Novanti. Het blijkt, dat de stervende jongeling de zoon was van een Pictenhoofdman, Moru genaamd. Ondanks de kwade roep waarin de Picten, deze woeste bergbewoners, staan gaat Eric naar de gevreesde Moru om hulp. Maar deze grijpt ogenblikkelijk Eric's mannen als gijzelaars, zodra de Romeinse helm ter sprake komt, en dreigt hen te zullen doden als Eric niet binnen de vijf dagen met die helm terugkomt!

Dit is een haast onmogelijke taak, want niet slechts moet Eric het geheel alleen tegen Tugwals krijgers opnemen, zelfs al zou hij er in slagen in het hol van de leeuw door te dringen, dan nog zou hij de helm niet vinden, want deze is inmiddels in het bezit van Axe, die met hulp van een geheimzinnig meisje uit Tugwal's kerker gevlucht is. Natuurlijk wordt Eric gevangen genomen door Tugwal en het is hetzelfde meisje, Orisia, de dochter van een Romeinse Centurio, die — menende dat ze sterven gaat — hem het geheim van de helm openbaart.
Inmiddels verstrijken de dagen die Moru Eric toegemeten heeft, maar Eric's vrienden hebben niet stilgezeten en met list weten ze de Noorman te bevrijden. De gevaren zijn daarmee echter niet overwonnen. Integendeel. Achtervolgd door de Novanti, op het nippertje ontsnapt aan een bosbrand, opgejaagd door de Picten weet Eric door list en overleg de kansen te doen keren; en terwijl de krijgers van Moru en die van Tugwal elkaar te lijf gaan nemen de Noren haastig de benen met de goudschat welke de inzet was van de gehele strijd.
Moru en Tugwal, deze twee aartsvijanden, hebben, aan elkaar gebonden op een kale rots in zee, het nakijken en het enige wat Eric misschien spijt is, dat de geschiedenis niet verhaalt, wat er van het illustere tweetal geworden is....

De koningin van de eilanden

Na de avonturen met de Romeinse helm zetten Eric en zijn geslonken troepje de tocht naar Noorwegen voort.

Door de strijd tegen Tugwal en Moru hebben ze zoveel krijgers verloren, dat de derde Drakkar niet meer bemand kan worden. Bovendien had de boot toch averij en konden ze niet anders dan haar achterlaten. De wind is noordwest, zodat ze moeten roeien. Het is al laat in het najaar en Eric bespreekt met Svein, die aan het roer staat, de kans, nog voor de winter Noorwegen te bereiken. De lange Sakser maalt niet veel om weer en wind en wil best de overtocht wagen. Winonah voelt er niets voor, om in de open boten de koude te moeten trotseren. Bezorgd kijkt de Noorman naar de dreigende lucht. Het is guur, de zee is onstuimig en recht voor hen uit pakken zich donkere wolken samen. Nog steeds besluiteloos ziet Eric, hoe de bui nadert. 'Ik geloof, dat we vuil weertje krijgen,' zegt Svein. Tegelijkertijd vallen al de eerste druppels en snerpt een windvlaag door het want. Dan lijkt het, alsof de woedende elementen zich met volle kracht op de beide eenzame schepen storten.

De beide Drakkars bevinden zich midden in een razende bui. Hevige regenvlagen en windstoten maken, dat de opvarenden, die nergens voldoende beschutting kunnen vinden in de open boten tot op hun huid doorweekt raken. Zonder dat iemand in staat is een hand tot hulp uit te steken, worden enkele roeiers door een vloedgolf overboord gesleurd. Het zeil glijdt van de steunen, de sjorringen knappen en eer ze het kunnen verhinderen, verdwijnt het met ra en al in de kolkende diepte. Ze doorleven enige benauwde uren en Eric heeft daarbij de indruk, dat ze meer achteruit dan vooruit komen. Winonah staart met grote angstige ogen naar de meeligger, waarop Erwin het bevel voert. Na verloop van tijd begint de wind gelukkig af te nemen, al blijft de regen nog in stromen vallen. De zee bedaart, het wordt rustiger om hen heen. Eric ziet, dat ze in de nabijheid van een groepje eilanden zijn gekomen. Door de dichte sluiers van neergutsende regen doemen geleidelijk enige zeilen op en onthutst worden de Noren gewaar, dat de schepen voor de wind recht op hen af koersen. In een oogwenk heeft Eric acht zeilen geteld en plotseling overvalt hem een gevoel van naderend gevaar.

De vreemde schepen naderen snel, de wind trekt hun fel gekleurde zeilen bol. Het zijn kleinere boten dan de Drakkars, met als versiering een runderschedel op de boeg. Naar alle waarschijnlijkheid zijn dat die zeeschuimers, waar de Ierse zee zo berucht om is, denkt Eric. Even later vliegen talloze speren en pijlen op de beide Drakkars af. Svein wordt geraakt en snel neemt Eric het roer over. De aanvallers, van wie Eric door de regen heen een glimp opvangt, zijn ruwe, onheilspellend uitziende kerels. Op een der voorste boten onderscheidt hij een forse gestalte met wapperende rode haren, vermoedelijk de aanvoerder. De boten splitsen zich en het is duidelijk de bedoeling de Noren in te sluiten. Een gevecht tegen deze overmacht kan Eric niet riskeren. Hij maakt een snelle zwenking naar bakboord en ramt het schip van de rode aanvoerder, dat vlak voor hem opdoemt. Erwin, die in zijn kielzog vaart, neemt op dezelfde manier de tweede boot voor zijn rekening. Door deze onverwachte handeling zijn de overige boten aan stuurboord voorbij de Noren gevaren. Willen ze opnieuw aanvallen, dan zijn ze genoodzaakt, eerst de steven te wenden, waardoor ze ook op roeikracht worden aangewezen.

Met inspanning van al hun kracht trekken de Noren in verhoogd tempo aan de riemen. De neersuizende regen maakt het zicht moeilijk, maar na enige spannende ogenblikken blijkt, dat hun snelle beweging is gelukt: ze zijn er tussen uitgekomen! Langzaam aan raken ze nu weer in hun oude koers. Svein neemt zijn verwonding eens op en gromt: 'Dat was op het nippertje; maar het zal mij verwonderen als het bij dit ene grapje blijft.'

Zonder verder te worden aangevallen kunnen beide Drakkars hun tocht vervolgen. De wond die Svein heeft opgelopen bij de ontmoeting met de vreemde zeeschuimers, is door de bekwame Cendrach goed verzorgd en verbonden. Van de eilanden is niets meer te bespeuren. De wind is gaan liggen, maar de regen plenst onophoudelijk door, zodat iedereen drijfnat is. Alleen Orisia en de kleine Hrulf hebben een weinig beschutting gezocht door zoveel mogelijk onder de dekplanken te kruipen. De toestand in de open boot is voor de opvarenden allerellendigst en Winonah wijst Eric op de gevaren van een dergelijke langdurige zeereis in dit jaargetijde. 'Je ziet het zelf toch ook,' zegt ze, 'dat het niet gaat. En het zal er eerder slechter dan beter op worden, als we zo lang op open zee moeten varen. Er zullen stormen komen en dat alles met vrouwen en een kind aan boord. Ik begrijp, dat je nu verlangt zo spoedig mogelijk in Noorwegen te zijn, maar mij dunkt, dat je dit niet mag wagen.' Eric knikt. 'Ik heb het zelf ook wel overdacht en het lijkt mij het beste dan maar een plek te zoeken, waar we veilig kunnen overwinteren.' Intussen blijft het regenen en de trieste stemming aan boord klaart eerst enigszins op, als ze door het grauwe watergordijn een hoge kust zien opdoemen. Langzaam naderen de twee schepen het land, maar voor ze iets ondernemen, wil Eric onderzoeken, of het mogelijk is, hier hun bivak op te slaan.

Het blijkt een groot eiland te zijn, waar de Noren nu op af varen. Svein, die zich om zijn wond niet veel bekommert, heeft wederom het roer ter hand genomen. Ze brengen de schepen zo dicht mogelijk onder de kust, die uit steil opgaande rotsen bestaat. Hier en daar zijn afwisselend wat lagere gedeelten en zover het oog reikt, zien ze naaldwouden. Van menselijke bewoning is niets te bespeuren en al met al staat het hun hier wel aan. In overleg met Winonah besluit Eric te landen. Ze ontdekken een smal, stenig strandje, dat hiertoe het beste geschikt lijkt. In de beschutting van de hoge rotsen liggen de schepen mooi uit de wind en even later plonzen de plechtankers in de nu vrij kalm geworden zee. Eric neemt Svein, Axe en een krijger mee en ook Wolf. Met het roeibootje varen ze naar de wal en nadat ze geland zijn, trekken ze het bootje zo hoog mogelijk op het smalle strand. Eerst kijken ze even rond, om de omgeving eens goed op te nemen. Niets verstoort de stilte, dan het voortdurende ruisen van de neervallende regen. De krijger blijft bij het bootje en Eric, Svein, Axe en Wolf trekken behoedzaam verder het eiland in.

Terwijl de twee Drakkars op de golven rijden en de krijger bij het roeibootje de wacht houdt, zoeken Eric en zijn makkers over steenslag en halfvergane boomstronken hun weg naar boven. Het lijkt een onbewoond eiland; geen teken of spoor wijst op de aanwezigheid van mensen. Na een moeizame klimpartij komen ze op een vlakker terrein en in een groot woud. Het eentonige, zachte suizen van de regen in het naaldbos doet de stilte sterker uitkomen. Ze stuiten op hertensporen en niet lang daarna horen ze het geklater van een beekje, dat ook weldra gevonden is. De plaats lijkt uitermate geschikt voor hun winterverblijf. Hout is er genoeg, vers water en ook wild.

Ze vervolgen hun weg en komen op een plek, vanwaar ze een prachtig vergezicht hebben. Een roedel herten, dat op flinke afstand aan het grazen is, verdwijnt bij hun nadering ijlings tussen de donkere stammen. Van de aanwezigheid van mensen hebben ze echter nog steeds geen enkel teken ontdekt. In een boog keren ze terug naar hun punt van uitgang en onderweg krijgen ze het gezicht op de zee en een groot gedeelte van de kustlijn van het eiland. Plotseling gromt Svein iets voor zich heen en wijst over het water. Ver weg op zee zijn vaag een aantal schepen te onderscheiden die juist om een punt van het eiland verdwijnen. De Noren kijken elkaar eens aan. 'Het was te ver weg om er zeker van te zijn,' mompelt Eric. 'Ik hoop, dat ik het mis heb, maar die boten leken verdacht veel op de piratenschepen, die probeerden ons aan te vallen.'

Als de schepen verdwenen zijn, keren ook de drie Noren terug. 'Ze kunnen onze boten niet opgemerkt hebben,' zegt Svein, 'want die ver uitstekende kustlijn beneemt hun het zicht. Maar wat malen we eigenlijk om die schuiten. Als het gewone zeevaarders zijn, gebeurt er niets en als het wèl die zeerovers zijn en ze vinden ons, nu, dan zien we wel weer! Het is hier een goed stuk land zogezegd en als we dan toch overwinteren, lijkt het me hier een beste gelegenheid.' Ze keren terug naar de boten, waar overleg wordt gepleegd met de anderen. Hoewel hier en daar bezwaren worden geopperd met het oog op de vreemde schepen, komen ze tenslotte met meerderheid van stemmen overeen, hier maar te blijven. Doorweekt en verkleumd als ze zijn, verlangen allen ernaar, zich bij een lekker vuurtje te kunnen warmen en de kleren te drogen. Allereerst worden nu de beide Drakkars aan land gezet, om, nadat ze zijn leeggehaald, ze in gereedheid te kunnen brengen om te worden opgelegd. Het nog resterende zeil wordt als tent gebruikt. Een andere groep is druk bezig takken en stukken hout te verzamelen om gauw een vuur te kunnen aanleggen. Eric houdt zijn schild er bij ter beschutting tegen de regen, terwijl Svein toekijkt, hoe hij het kampvuut ontsteekt. 'Nu zullen we gauw genoeg weten of we hier goed zitten of niet,' zegt de lange Svein lakoniek, 'want als dit eiland de schuilplaats is van die zeerovers, komen ze meteen wel op de rook af.'

Eric verspilt geen tijd. Zo gauw het maar enigszins mogelijk is, moet er een onderdak komen voor de vrouwen en kleine Hrulf, die in hun drijfnatte kleren rillen van de kou. Het kampvuur begint rustig te branden en om te beginnen worden er bomen geveld voor het maken van een eenvoudige blokhut. Van dode takken en touwen wordt inderhaast een voorlopige schuilplaats gemaakt, een soort afdakje, dat tenminste enige beschutting biedt, Axe en Erwin gaan met Wolf op jacht. Eric, die gezien had, hoe de hond bij een holte in de rotswand stond te snuffelen, heeft daar een diepe ruimte onder een rotsblok ontdekt. Hij laat de fisci met een kostbare inhoud daarheen brengen en de ruimte met een groot blok steen afdekken.

Tegen de avond zijn ze met hun voorlopige werkzaamheden gereed. De schepen zijn, geheel onttakeld, met de kiel omhoog tegen de rotswand opgesjord en afgedekt met zeil en een stevige laag zand. De bouw van de blokhut vordert goed en de stemming is opgewekt, want Erwin en Axe hebben een aardige jachtbuit meegebracht.
Een tweede vuur was al ontstoken en allen genieten van de warmte onder het eten van een heerlijk stuk gebraad. Plotseling vliegt Wolf overeind met rechtopstaande nekharen en gromt vervaarlijk. Ergens uit de duisternis klinkt een stem: 'Jullie zijn omsingeld. Wie zich beweegt, is een kind des doods.'

Een ogenblik heerst er diepe stilte na deze dreigende woorden. Dan zegt Halfra onthutst: ‘Dat is ’n vrouwenstem!’ Bijna gelijktijdig zien ze beweging tussen de stammen en, gevolgd door een paar mannen, verschijnt er een ranke vrouwengestalte in de lichtkring. Slechts met de grootste moeite kan Eric Wolf in toom houden bij de nadering van de jonge vrouw. Niemand spreekt een woord, maar de onbekende verandert merkbaar van houding, als zij ziet, dat er zich rond het kampvuur ook drie vrouwen bevinden. ‘Wie zijn jullie en wat zoek je in het land van Durrah?’ vraagt zij. ‘Wij zijn Noorse zeevaarders,’ antwoordt Eric, ‘en waren van plan, hier te overwinteren. De overtocht bij dit weer brengt te veel gevaren met zich mee, nu we vrouwen en een kind aan boord hebben.’ Het meisje geeft een teken en van achter haar in de duisternis treden een flink aantal zwaar bewapende krijgers naar voren. ‘Jij bent in het gebied van Durrah, de heer van Harrag, die mijn vader is.

Het zou een schande zijn voor Clan Durrah, als je hier zo de winter zou moeten doorbrengen. Ga met mij mee, mijn vader, de heer van Harrag, zal je graag gastvrijheid verlenen.’ Bedachtzaam glijden Erics blikken over de zwijgende krijgers op de achtergrond. De bedoelingen van het meisje lijken goed, maar... de schepen van de zeerovers spelen hem door het hoofd.

Eric aarzelt even, voor hij het meisje antwoordt, dat hij en zijn mensen er de voorkeur aan geven, in hun kamp te blijven. Maar dan legt zij hem uit, dat hij hiervoor dan toch de toestemming van haar vader, de koning, moet hebben. Zij blijft aandringen, haar uitnodiging aan te nemen en de Noorman begrijpt wel, dat er niet veel anders op zit, dan toe te geven. ‘Goed dan,’ zegt hij, ‘ik zal de heer van Harrag toestemming vragen, hier te mogen blijven. Ik ga met je mee en mijn hoofdmannen zullen ons vergezellen.’ Hiertegen maakt het meisje geen bezwaar. Ongemerkt weet Eric Winonah en Axe nog snel toe te fluisteren: ‘Blijf op je hoede. Ik vertrouw het niet helemaal. Misschien vergis ik mij, des te beter. Maar als wij na vijf dagen niet terug zijn, ga dan op onderzoek uit, want dan is er iets misgelopen.’ Een gevoel van beklemming maakt zich van Winonah meester, als zij haar echtgenoot met Halfra, Svein en Erwin, omringd door krijgers, in het woud ziet verdwijnen.

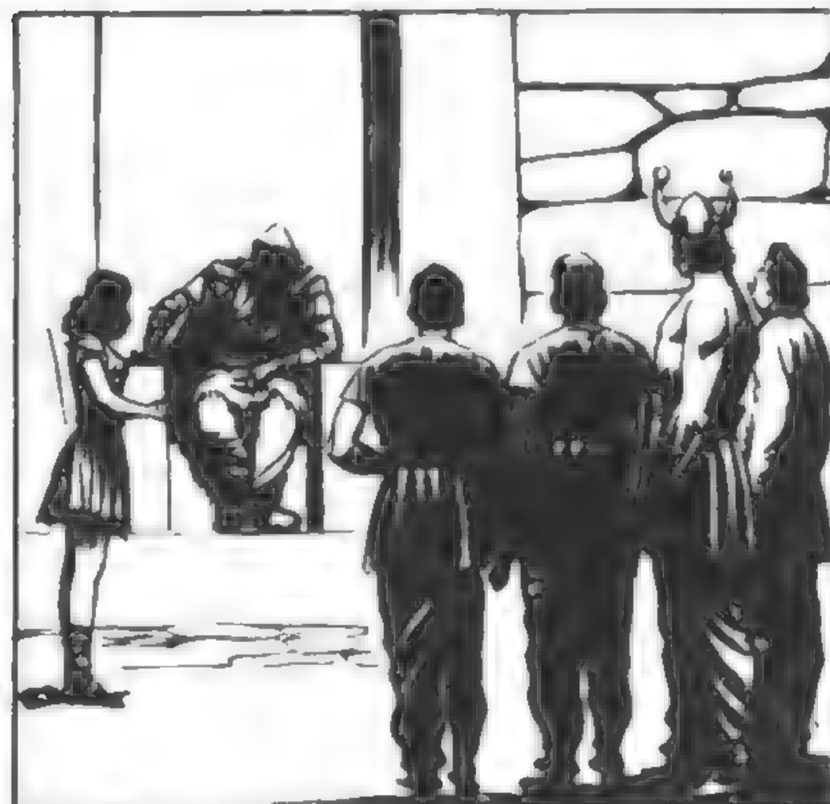

Het groepje trekt door het bos en komt tenslotte bij een soort burcht aan. 'Welkom op Dun Durrah,' zegt het meisje, dat zich bekend heeft gemaakt als Aranrod. Op de binnenplaats ontmoeten zij een norse jongeman, in gezelschap van een lange, roodharige vreemde, die zich niet bekend maakt. De jongeman blijkt Gartvait te heten en de broer van Aranrod te zijn. Met misprijzende blikken monstert hij de Noren en bits valt hij uit: 'In vreemdelingen stel ik geen belang. Ik zie ze liever niet dan wel.' Als Aranrod en haar broer in een twistgesprek raken over het verblijf van de Noren op het eiland, houdt de roodharige man zich stilzwijgend afzijdig. Steeds opnieuw richt Erics blik zich op deze grote zwijgende vreemde, zodat het tenslotte de aandacht van de man begint te trekken. Er hangt een vreemde spanning in de lucht, die niet aan de Noren ontgaat en hun wantrouwen groeit.

Met een ongeduldig gebaar maakt Aranrod een einde aan het gesprek met haar broer. Ze betreden de burcht en het meisje leidt zelf de vier Noren naar de koning. Deze ontvangt hen heel wat vriendelijker dan zijn zoon. Het is een oude man, die hen op hoffelijke manier welkom heet. Kort daarop komen ook Gartvait en de zwijgzame roodharige vreemde binnen. Koning Durrah spreekt hem aan als heer Niall en Eric verneemt, dat het een Ierse koning is. Het onbehaaglijke gevoel, dat zich van het begin af van Eric had meester gemaakt, neemt hand over hand toe bij de vreemde stemming, die er onder de bewoners van de burcht schijnt te heersen. Het eigenaardige optreden van de heer Niall draagt daar in niet geringe mate toe bij. De ongewoon vijandige houding van Gartvait was al bij hun aankomst vreemdsoortig genoeg. Nu echter trekt de jongeman zodanig van leer, dat de Noren elkaar verwonderd aankijken. In onbehouwen bewoordingen en met een heftigheid, die niet goed te verklaren is, verzet Gartvait zich tegen het overwinteren van de vreemdelingen op het eiland. 'Trap ze er af, dat is mijn raad,' tiert hij, 'en wel zo gauw mogelijk.'

Op de onbehoorlijke woorden van Gartvait volgt een felle twist tussen broer en zuster. Het meisje schijnt, in tegenstelling tot haar broer, er zeer op gesteld te zijn, dat de Noren op het eiland blijven. De oude koning, die eerst een houding van gastvrijheid had aangenomen, raakt door de woedende protesten van zijn zoon zichtbaar in verlegenheid. Terwijl Aranrod en Gartvait aan het bekvechten zijn, slaat heer Niall met een honende glimlach het onverkwikkelijke tafereel gade. Dan komt hij wat naderbij en wendt zich tot Durrah. Onverstaanbaar voor de Noren schijnt hij nadrukkelijk iets te betogen, waardoor de oude man merkbaar weifelachtig wordt, maar hij aarzelt, een besluit te nemen.

Bij dit alles stijgt Eric het bloed naar de slapen en het liefst zou hij, zonder er verder een woord aan te verspillen, rechtsomkeert maken. Maar de gedachte aan de vrouwen doet hem de lippen stijf op elkaar persen en hij houdt zich alsof hij niets heeft opgemerkt. Tenslotte stemt Durrah er in toe, de volgende ochtend in elk geval zijn beslissing mede te delen. ‘Het is laat geworden,’ vervolgt hij snel, om verdere uiteenzettingen te voorkomen, ‘en je zult vermoeid zijn. Men zal je de gastverblijven wijzen.’

Met de overtuiging, dat er op Dun Durrah vreemde dingen gaande zijn, begeven de vier Noormannen zich naar de hun toegewezen vertrekken.

Het ‘gastverblijf’ van Dun Durrah blijkt niet veel meer te zijn, dan een klein, slecht verlicht vochtig vertrek. In de stenen wand zijn slaapbanken uitgespaard, bedekt met dierenvellen. De Noren zitten wat mistroostig bijeen. ‘Ik heb geen zin af te wachten wat deze kerels met ons gaan uitvoeren,’ zegt Erwin, achterdochtig rondkijkend. ‘Laten we er vandoor gaan.’ ‘Laten we voorlopig maar liever niets doen,’ valt Eric in. ‘Deze lieden zijn toch al tamelijk vijandig. Alleen dat meisje schijnt ons goedgezind,’ laat hij er peinzend op volgen. ‘Het zijn ongelikte beren,’ snuift Halfra, ‘om een edelman als ik ben op te sluiten in zo’n vies, onzindelijk hol! Bah! Ook ik ben er voor, terug te keren. Laat ons denken aan het gevaar, dat de vrouwen dreigt, wanneer wij hier in moeilijkheden geraken.’ ‘Ik maak me niet druk,’ grijnst Svein Langtand, ‘als ze herrie zoeken, zal ik hier de boel even op stelten zetten! Ik heb al lang weer zin in een vechtpartijtje.’ De Noorman zit nog steeds in gedachten. De lange roodharige vreemdeling, die zich Niall noemt, ‘een koning uit Ierland,’ doet hem maar al te veel denken aan de hoofdman der piraten, die hen aanvielen. Dan horen zij voetstappen en het gemompel, van stemmen. Eric legt zijn makkers met een gebaar het zwijgen op en loopt snel naar de nis in de dikke muur, waar zich de deur bevindt. ‘Moeten worden uitgeroeid... allemaal...’ vangt hij nog juist op. Dan sterven de stemmen weg. Verontrust deelt hij het gehoorde aan zijn metgezellen mee. Even kijken zij elkaar zwijgend aan.

Dan klinkt Halfra’s stem geschrokken: ‘Dat... eh... zal toch zeker niet op ons slaan?’

Eric, die het niet minder verdacht vindt dan de anderen, is snel naar de deur gelopen. Hij opent deze uiterst voorzichtig, gluurt om de hoek en ziet twee gestalten in de duistere gang verdwijnen. Halfra, die over Erics schouder heeft meegegluurd, fluistert: 'Dat lijkt die roodharige vreemdeling wel.' Eric wenkt zijn makkers, daar te blijven en glipt de deur uit, achter de twee mannen aan. Als hij door de gang sluipt, zijn ze al verdwenen, maar een eind verder, bij een luchtgat in de muur, hoort hij gedempte stemmen. De Noorman legt zijn oor te luisteren op een plek, waar het geluid wat beter tot hem doordringt. De stemmen klinken echter dof en zo zacht, dat hij de grootste moeite heeft er iets van te verstaan. 'Geloof, dat hij mij heeft herkend,' hoort hij, waarna een verward gemompel volgt, waar hij niets uit op kan maken. Dan zegt een andere stem wat duidelijker: 'Zij vermoedt iets, denk ik en heeft die vreemde snoeshanen hier gehaald, om ons plan te verijdelen.' 'Nu al te laat,' klinkt de eerste stem weer. 'Hij is toch al besloten, die zeereis te gaan maken en dan verloopt alles volgens plan.'

Wederom vervaagt het geluid der stemmen tot een onverstaanbaar gefluister. Dan blijft alles stil. Plotseling hoort Eric het snel en ruw verschuiven van een stoel en haastig duikt hij weg.

Eric hoort de deur open gaan en vlucht met grote geluidloze stappen terug naar het gastverblijf. Hij glipt snel naar binnen en sluit de deur, terwijl de anderen verschrikt naderbij komen. Nog buiten adem, beduidt Eric hen, stil te zijn en luistert of hij ook gevolgd is. Gelukkig blijkt dit niet het geval te zijn. Fluisterend vertelt de Noorman aan zijn makkers, wat hij heeft gehoord en zij vinden het allesbehalve geruststellend. Eric zegt: 'Het zint mij helemaal niet en al zouden ze me nu schatten bieden om hier te overwinteren, ik denk er niet meer aan. We gaan morgenvroeg meteen weg.' Voor alle zekerheid besluiten ze in de nacht om beurten te waken. Svein Langtand zal de eerste wacht nemen. Eric strekt zich op zijn slaapstede uit, maar de gedachten tollen door zijn hoofd en beletten hem de slaap te vatten. Hij vraagt zich af, wie het is, die een zeereis gaat maken en twijfelt er niet aan, of de man zal een groot onheil overkomen. Ook peinst hij over de vreemde houding van het meisje Aranrod. Het lijkt er veel op, dat zij probeert, de plannen van de samenzweerders te verijdelen. Dan komen de twee gestalten uit de donkere gang hem weer voor de geest. Wel dacht Halfra de ene te herkennen, maar het zou hem wat waard zijn zekerheid te hebben. Het gevoel, dat hij en de zijnen tegen wil en dank in deze geheimzinnige zaak betrokken worden, doet de Noorman onrustig heen en weer woelen, totdat eindelijk de slaap hem overmant.

De volgende morgen bij het ontwaken komt een krijger Eric halen, om Durrahs besluit te vernemen. De andere drie Noren worden niet bij de koning toegelaten en moeten buiten wachten. Vele gedachten spelen Eric door het hoofd in dit korte ogenblik. Hij, zelf koning van een groot rijk, die altijd bereid is geweest ieder, die om hulp kwam, met raad en daad ter wille te zijn, staat hier nu als een bedelaar. Geduldig dient hij af te wachten of de eerste de beste kleine despoot hem zijn gunsten wil verlenen. De oude, stramme vorst kijkt Eric van onder zijn borstelige wenkbrauwen aan en begint hem nog eens te ondervragen. 'Jij komt dus uit het noorden; wat zoek je eigenlijk hier?' 'Ik heb mede aan je dochter uitgelegd,' zegt Eric, 'dat wij niets anders zijn dan vreedzame zeevaarders, op weg naar huis.' Opeens verliest de Noorman zijn geduld en kortaf vervolgt hij: 'Het heeft geen zin, nog langer te praten. Wij hebben besloten er van af te zien hier te overwinteren.
We vertrekken heden nog.' Durrah leunt naar achteren en met samengeknepen ogen Eric aanziend, zegt hij: 'Misschien zijn jullie dan toch piraten zoals Niall veronderstelde.' Eric haalt alleen maar de schouders op en zwijgt hooghartig. Een onbehaaglijke stilte volgt, waarna Durrah voortgaat: 'Mijn besluit was, je toestemming te geven voor de overwintering. Hoewel je houding nu niet bepaald vriendschappelijk is, kun je kiezen, tussen blijven of weggaan.
Ik kom nooit op een besluit terug; doe dus wat je wenst.' Het onderhoud is hiermee afgelopen en Eric voegt zich weer bij zijn makkers. Halfra dringt er op aan, zo snel mogelijk terug naar de kust te gaan om met de vrouwen en de overigen te overleggen. 'Wil jij nu al weer vertrekken?' klinkt eensklaps een stem. De Noren draaien zich om en zien Gartvait op hen toetreden. 'Ik moet mij nog verontschuldigen voor mijn onbehoorlijke optreden van gisteren, maar wij hebben hier vaak te lijden van zeerovers en dat maakt iemand wantrouwig.' Hij glimlacht beminnelijk en vraagt met een uitnodigend gebaar: 'Wil je niet met mij drinken op de vriendschap?'

De Noren wisselen een snelle blik. Eric, die Gartvait maar half vertrouwt, besluit diens verklaring voor zijn gedragsverandering maar voor kennisgeving aan te nemen. Maar hij is wijs genoeg zijn afkeer en wantrouwen niet te laten blijken en dus geven de Noren aan Gartvaits uitnodiging gevolg. Deze leidt hen naar een ruim vertrek, waar bedienden al met dranken komen aandragen. Gartvait heft glimlachend zijn beker en brengt een dronk uit – op een goede overwintering? Eric en zijn mannen zitten als op hete kolen en zo gauw de gelegenheid zich voordoet, staat hij op. 'Wat? Nu al?' zegt Gartvait teleurgesteld. 'Ik had zo graag veel over je land willen weten. Komaan, ga nog even zitten en vertel mij daarvan onder een beker goede wijn.' Zuchtend gaat Eric weer zitten. Er wordt nog wat gepraat en Gartvait komt met een omstandig verhaal over de herkomst van de wijn, die helemaal van over zee wordt aangevoerd. Meer en meer dringt het besef zich bij Eric op, dat de man probeert, hen op te houden. Des te meer besloten, zich niet meer te laten tegenhouden, staat hij met een resoluut gebaar voor de tweede keer op om te vertrekken. Gartvait schudt triestig het hoofd. 'Ik begrijp het wel,' knikt hij dan, 'je wilt natuurlijk de dames aan de kust niet langer alleen laten. Komaan, ik zal je een eind begeleiden en je de kortste weg tonen.' Gartvaits gezicht verraadt niets, maar Eric is er nu eensklaps van overtuigd, dat de kerel iets in zijn schild voert.

De Noren gaan, vergezeld van Gartvait, op weg. Zij vertrouwen hem niet erg, maar het feit, dat hij slechts met een kleine dolk gewapend is, geeft hen toch de zekerheid, dat zij hem bij het eerste teken van onraad in hun macht hebben. Langs smalle, kronkelende paadjes voert Gartvait hen door een ondoordringbaar donker woud. Dit bevreemdt Eric. 'Je zuster heeft ons op de heenweg niet hierlangs gebracht,' zegt hij. 'Deze weg is verreweg de kortste, ik heb deze gekozen, omdat ik weet, dat je gaarne zo snel mogelijk bij je mensen aan de kust wilt zijn.' Eric doet alsof hij Gartvaits uitleg zonder meer aanvaardt en knikt maar eens. Ze naderen de rand van het bos en het wordt lichter om hen heen. Het woud loopt uit in een kleine vallei, omgeven door hoge rotsen. De Noren zien, hoe de vallei gaandeweg smaller wordt en in de verte toeloopt tot een nauwe kloof, aan weerszijden door steil omhoog gaande rotsen begrensd. 'Zo,' zegt Gartvait, 'verder hoef ik niet mee te gaan, het wijst de weg vanzelf. Je gaat door gindse kloof en komt dan bij de kust uit, ongeveer op de plaats, waar je kamp zich bevindt. Gemakkelijker kan het al niet zou ik denken,' vervolgt hij met een suikerzoete glimlach. Op zijn gemak begint hij een praatje maar als de Noren hem niet veel antwoord geven, vraagt hij, nog vriendelijk grijnzend: 'Heb je je plannen al gemaakt? Denk je hier te blijven?' Even kijkt Eric hem onderzoekend aan. Terwijl hij zijn blik over de omgeving laat glijden, zegt hij, intussen alles goed in zich opnemend, met een onverschillig schouderophalen: 'O, dat zullen we nog wel zien.' Vlug nemen ze nu afscheid en het viertal begeeft zich in de richting van de kloof met een spottende blik nagestaard door Gartvait. 'Ik denk wel, dat je hier blijft, vriend,' mompelt hij, 'al is het dan misschien niet op de manier, zoals je had gedacht.'

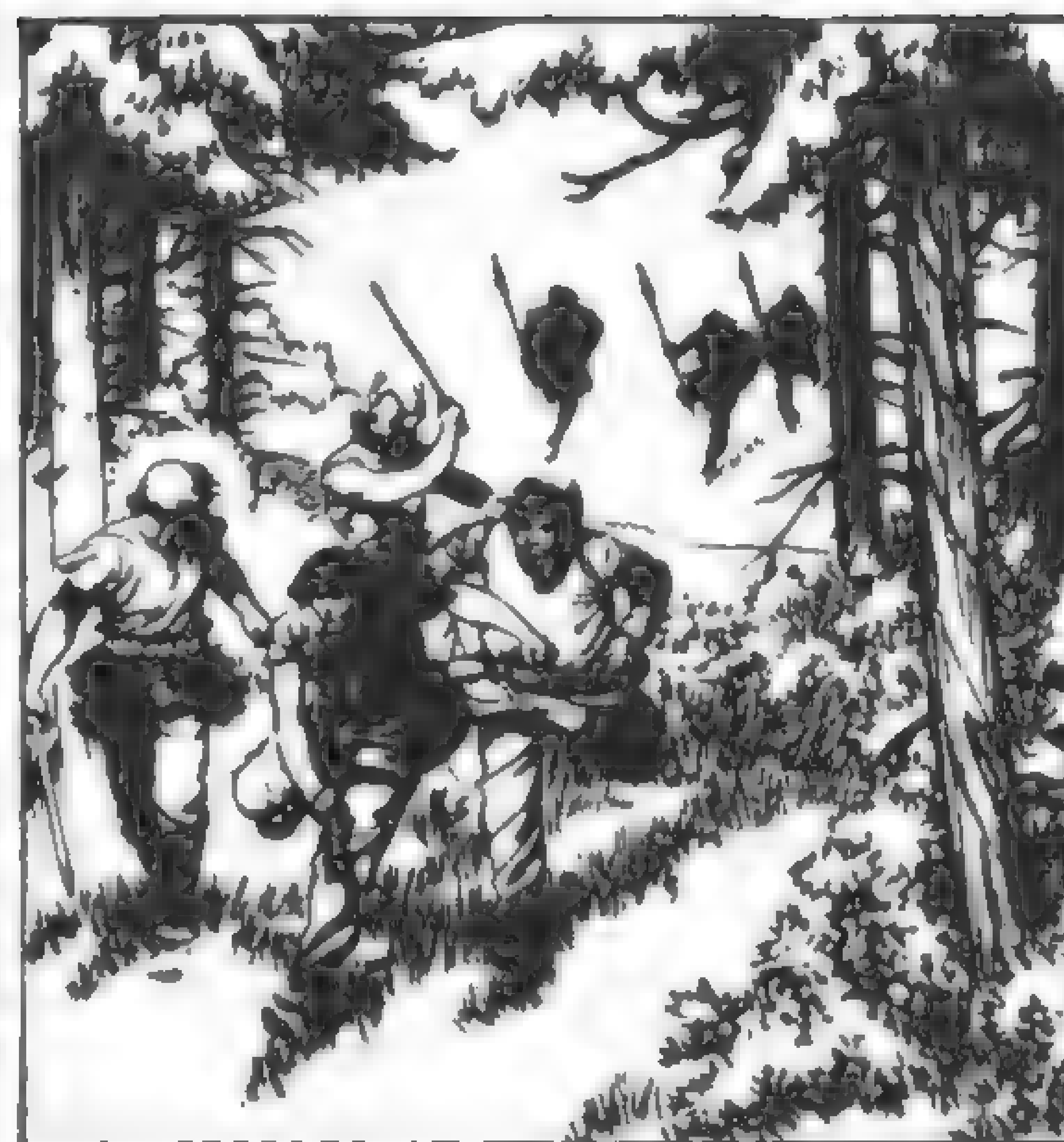

Gevolgd door zijn drie makkers loopt Eric met een toenemend gevoel van onbehagen op de kloof toe. 'Nou,' mompelt Svein eensklaps achterdochtig, 'dat is een val, Noorman, wàt ik je brom! Ik heb geen zin om daar in te trappen. Laten we teruggaan en zelf die andere weg opzoeken.' 'Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan,' antwoordt Eric. 'Die kronkelweggetjes zijn niet zo gauw terug te vinden.' 'Dat heeft die glibberige kerel er natuurlijk ook om gedaan,' komt Svein weer vol overtuiging. 'Maar waarom dan?' vraagt Eric. 'Als ze ons om zeep hadden willen brengen, was er op de burcht kans genoeg voor geweest.' Svein houdt koppig vol, dat hij het toch niet vertrouwt en haalt voor alle zekerheid zijn zwaard tevoorschijn. 'Laten we naar boven klimmen,' stelt hij voor, 'dan hebben we tenminste een beetje uitzicht.' Op dat moment horen ze achter zich een zwakke kreet. Een ranke vrouwengestalte op een pony springt van tussen de bomen tevoorschijn. Het is Aranrod, de koningsdochter! De Noren kunnen niet verstaan wat het meisje hun toeschreeuwt, maar naar haar heftige gebaren te oordelen, moet er iets ernstigs aan de hand zijn. Hun onzekerheid is niet van lange duur, want ter weerzijden van het pad horen zij de struiken kraken. 'Daar zal je het hebben!' gromt Svein, als een stelletje zwaar gewapende ongure kerels op hen af komt rennen.

Deze overval treft de Noren nu niet bepaald geheel onverwacht. Ze trachten een goed heenkomen te vinden, waarbij Eric de grootste moeite heeft, Svein mee te krijgen. De lange Sakser is dadelijk bereid, het tegen de overmacht op te nemen en brult: 'Kom maar op allemaal!' Eric weet hem er van af te brengen, er in zijn eentje op los te stormen. Toch krijgt Svein zijn kans, als achter hen eveneens krijgers opduiken. Met een opgewekte grijns maakt hij er duchtig gebruik van, totdat de vier Noren de gelegenheid krijgen er vandoor te gaan. Ze vluchten in het struikgewas op de helling met de bende krijgers achter hen aan. 'Zie je wel?' snuift Svein, 'dat die glibberige aal ons in een val liet lopen; ik had toch maar gelijk!' Eric doet er het zwijgen toe. Verontrust vraagt hij zich af, waar het meisje Aranrod is gebleven. Ze rennen door, zo hard ze kunnen, over het ongelijke terrein en weten hun achtervolgers een eind voor te komen, maar de kans om te ontsnappen is uiterst gering. Ze kunnen nergens heen; daar de steile rotswanden hen in de kloof gevangen houden. Alleen de donkere stammen van het langs de helling opgaande geboomte bieden een schuilplaats, waarvan zij ijlings een dankbaar gebruik maken. Maar lang zullen zij zich ook hier niet voor de naderende krijgers verborgen kunnen houden. Dan horen ze een zacht gerucht in de buurt van de rotsen. Het is Aranrod, die tussen de steile steenmassa's opduikt en hen wenkt.

Aranrod beduidt de vier Noren, haar te volgen. Heel voorzichtig voert zij hen langs een smalle richel in de rotswand, totdat ze bij een nauwe spleet komen, juist breed genoeg om een mens, zijdelings lopend, door te laten. Een voor een gaan ze, achter elkaar voortschuifelend, door de spleet. Het is een zware, uiterst vermoeiende tocht en vooral Svein heeft het hard te verantwoorden. Moeizaam wringt hij zijn grote lichaam door de enge gang. 'Ik vecht het liever uit, Noorman,' verzucht hij hijgend van benauwdheid. Eindelijk wordt de spleet langzamerhand wat wijder en kunnen ze zich tenminste iets gemakkelijker voortbewegen. Ze gunnen zich een ogenblik rust en Eric vraagt aan Aranrod, hoe lang het nog ongeveer kan duren, voordat ze uit de spleet zijn. Na een korte aarzeling zegt het meisje: 'Het zwaarste eind moet nog komen, want ons pad gaat stijgen. We komen dan op de hoogvlakte uit.' Plotseling draait ze zich om en fluistert verschrikt: 'Ik meende gerucht te horen.' Allen luisteren ademloos en inderdaad klinkt heel zwakjes een schurend geluid. 'Ze hebben de spleet ontdekt en komen ons achterna,' zegt Aranrod met een moedeloos gebaar.

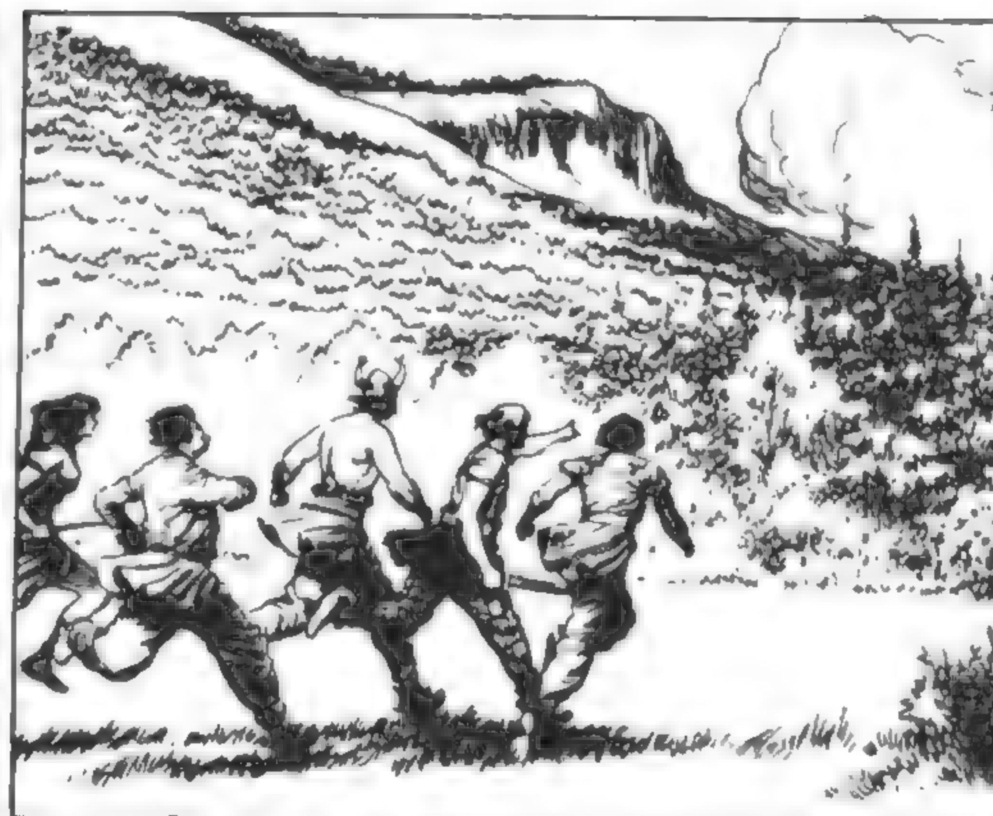

Eric geeft Svein een wenk en haastig beginnen zij de nauwe gang achter hen met stukken rots te versperren. Sveins reuzenkracht bewijst hierbij weer eens onschatbare diensten. Ze zetten hun tocht voort en merken terdege, dat hun pad opwaarts voert. In de verte zien ze een brede baan van licht gloren... wijder en wijder wordt de kloof, tot ze tenslotte op de hoogvlakte uitkomen. Van de achtervolgers is niets meer te merken, en Aranrod neemt weer de leiding, om hen de kortste weg te wijzen. Ze komen door een groot naaldbos en hier voegt Eric zich bij het meisje. 'Wat is er hier toch eigenlijk aan de hand?' vraagt hij haar. 'Weten doe ik niets,' antwoordt zij, 'maar dat er iets broeit heb ik wel gemerkt. Vader wordt oud en kan het feitelijk niet meer aan. Maar hij is koppig en wil niet wijken, ofschoon hij al volkomen onder de invloed is geraakt van Gartvait en Niall. Ik sta geheel alleen tegenover mijn broer en die falsaris van een Niall en ik geloof stellig, dat hij, behalve een Ierse koning, ook een piratenhoofdman is.

Bij mijn vader hoef ik niet aan te komen. Ik ben maar een meisje en tel niet mee, al kan ik schieten en rijden als de beste.' Na een korte pauze vervolgt Aranrod: 'Niall heeft vader uitgenodigd hem op te zoeken, maar ik vertrouw het niet en heb het gevoel, dat hij hem uit de weg wil ruimen, samen met Gartvait. Daarom verheugde ik mij, dat jij hier zou komen overwinteren; ik zou dan aan jou wellicht hulp en steun gehad hebben.' Eric, die bij het vernemen van dit alles er niet geruster op wordt en intussen sneller is gaan lopen, vertelt alles op zijn beurt wat hij op de burcht heeft afgeluisterd. Voor Aranrod is het de bevestiging van haar vermoeden, dat ze haar vader uit de weg willen ruimen. 'Niet voor niets heeft Gartvait dus geprobeerd, ons steeds maar op te houden,' zegt Eric verbeten. 'We moeten ons haasten, want ik ben bang, dat er aan de kust ook iets gaande is!'

Terwijl ze flink aanstappend het grote naaldwoud doorkruisen, legt Eric aan Aranrod uit, waarom hij zich eensklaps zo ongerust maakt over zijn mensen in het kamp. 'Ik hoorde Niall immers zeggen, dat hij bang was door mij herkend te zijn,' zegt hij, 'want het waren natuurlijk Gartvait en Niall, die ik in de gang op de burcht bespiedde. Bij de overval in de kloof meende ik ook al enkele van zijn mannen te herkennen. Het moet in zijn bedoeling gelegen hebben, ons op afdoende wijze uit te schakelen, omdat hij terecht vreesde, dat wij een spaak in het wiel zouden steken. Ik zou hem immers aan de kaak hebben gesteld. Vanzelfsprekend konden Gairtvait en Niall het niet wagen, ons al op de burcht om zeep te helpen. Het zou Durrah woedend maken en zijn argwaan opgewekt hebben.' Het meisje knikt. 'Zo is het inderdaad en waarschijnlijk is dat edele tweetal van plan, samen de zeeroverij te gaan bedrijven. Ik had toch al de indruk, dat Niall met goedvinden en hulp van Gartvait ergens op een van onze kleine onbewoonde eilandjes een steunpunt heeft gevestigd. Een pracht van een plaats met het oog op de vele schepen, die hier op hun noordelijke vaarweg altijd langs komen.' Stilzwijgend vervolgen ze een poosje hun weg, totdat Eric eensklaps blijft staan en op een rookwolk wijst, die boven het geboomte opstijgt. Zonder er verder een woord aan te verspillen, beginnen ze het op een lopen te zetten. Een akelige brandlucht komt hen al van verre tegemoet en als ze eindelijk van de glooiing op hun kamp neer kijken, wacht hen een triest schouwspel. Het kamp is totaal verwoest. De schepen zijn vernietigd, alles platgebrand en overal op de grond liggen stille gedaanten. Verstard van ontzetting staren de Noren en Aranrod naar het tafreel, waarover een diepe stilte hangt...

Ze snellen naar beneden en met angst in het hart speuren Eric en Erwin tussen de nog rokende puinhopen van wat eens hun kamp was. Vele van hun mannen hebben hier hun einde gevonden. Aranrod zegt, terwijl ze op een der gesneuvelde aanvallers wijst: 'Het zijn inderdaad krijgers van Niall, die deze overval hebben gepleegd.' Geen levende ziel is er meer te vinden en van de aanvallers is ook niets meer te bespeuren. Radeloos zoeken Eric, Erwin en de anderen naar enig teken van Winonah en allen, die bij haar waren, maar tevergeefs. Ook Aranrod zoekt ijverig mee en is tot Erics verwondering blijkbaar goed op de hoogte met spoorzoeken. Zij is wat afgedwaald en ineens hoort Eric haar roepen: 'Ze zijn hierheen gevlucht!' Haastig komt hij naderbij en ziet het meisje bij een op de harde stenige grond nauwelijks te ontdekken spoor. Bij een nader onderzoek blijkt, dat Aranrod gelijk heeft. Er worden meer sporen gevonden, die door het bos leiden. Het is een bijzonder staaltje van speurkunst en Eric kan niet nalaten het meisje hierover zijn compliment te maken. Zij gaan de sporen na en Aranrod, die hen vooruit is gelopen, slaakt een kreet en knielt op de grond. Van bange vermoedens vervuld, komen Eric en de anderen naderbij. Dan is het Eric, alsof een wurgende hand hem bij de keel grijpt. Het voorwerp, dat Aranrod in de hand houdt, is de hoofdband van Winonah...

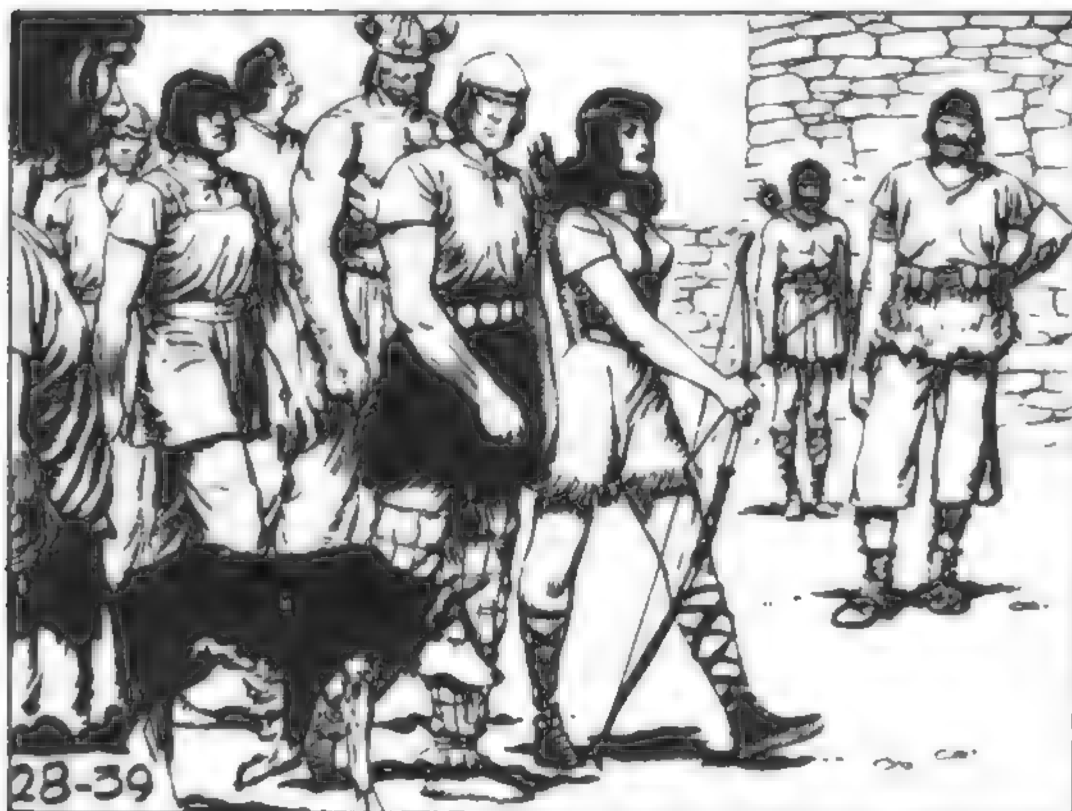
Als Erwin de hoofdband ziet, raakt hij buiten zichzelf van angst en woede. 'De schurken,' schreeuwt hij. 'Wat hebben zij met moeder gedaan? Vooruit, we moeten hen achterna.' Eric, die er zelf ook verre van gerust op is, laat hiervan niets blijken en tracht de opgewonden jongeman te kalmeren. 'Het kan toch ook best zijn,' zegt hij sussend, 'dat zij de band verloren heeft, toen ze moesten vluchten. In elk geval zullen we wel wat wijzer worden, door de sporen te volgen. Hier in het bos zijn ze duidelijk genoeg.' Inderdaad kost het niet veel moeite te zien, waar de vluchtelingen hebben gelopen. Als ze een goed eind in het bos zijn doorgedrongen, komt er ineens een grote, grijze gedaante laag langs de grond op hen toerennen. 'Wolf,' roept Eric verrast. Het dier is dol van blijdschap en stoot zachte jankgeluidjes uit, terwijl het om beurten Eric en Erwin aan hun mouw trekt, steeds vooruit en dan weer terug hollend. 'Hij wil ons mee hebben,' zegt Eric, 'maar anders blaft hij daar altijd bij. Dat hij dit nu niet doet, bewijst, dat ze hem gezegd hebben, stil te zijn, of dat er nog onraad in de buurt is.' Met angst in het hart volgen zij het trouwe dier, beangst voor wat zij zullen vinden.

Het wordt steeds moeilijker, de hond te volgen. Dwars door de struiken en doornen, over boomstronken en steenhopen rent het dier, met als eerste Eric en dan Erwin achter hem aan. Daar ziet Eric, recht voor zich uit, het angstige kleine snoetje van Pum Pum nog net even over een omgevallen boomstam heengluren. Als hij Eric herkent, kent zijn vreugde geen grenzen. Intussen zijn de anderen naderbij gekomen en begint Pum Pum te vertellen. Eric is dicht bij het ventje op zijn hurken gaan zitten en nog trillend van angst en schrik doet Pum Pum op zijn manier zijn verhaal. Hij ziet er nogal gehavend uit en zijn stem bibbert af en toe, als hij vertelt: 'Kwamen boel slechte schurken opeens, heel vroeg in morgen met rare bootjes. Grote boel vechten en mij met vrouwen en Hrulf en Cendrach vluchten, Axe baas geworden en bracht ons weg met paar krijgers naar donkere bos. Vrouwe Winonah, zij willen plaats zoeken waar meisje woont,' vervolgt het manneke, terwijl hij op Aranrod wijst. 'Wij daar hulp halen, maar boel verder in bos komen opeens bij open plek veel boze schurken met twee baasboeven. Eén erg groot met gekke ruitjesmantel en andere gluipgluur zijn en erg donker.' 'Niall en Gartvait,' mompelt Aranrod er tussen. Pum Pum vervolgt: 'Nemen lelijke boeven arme vrouwen en allemaal gevangen. Axe veel dapper, maar niets helpen. Ikke, kleine mannetje, niemand mij zien, behalve vrouwe Winonah, die mij Wolf achterna stuurde. Mij weggevlucht en later stilletjes achter boze kerels aan. Zij naar andere plek aan de kust gaan, waar baasboeven met veel schurken verdwijnen en arme gevangenen met bewakers moet wachten. Later komen weer die rare boten met een baasboef en allemaal in de schepen en weg.' 'Misschien zijn ze naar een van jullie eilandjes gebracht,' zegt Erwin tot Aranrod. Pum Pum brengt hen dan naar een plaats, waar zij van de helling de zee kunnen zien en de plek, waar de boten de gevangenen hebben afgehaald. Er is geen spoor meer van de rovers te bekennen, slechts in de verte zijn een paar kleine eilanden zichtbaar. 'Dus Niall is naar zijn rijk vertrokken,' zegt Eric. 'Ja,' antwoordt Aranrod zenuwachtig, 'en ik ben bang, dat vader nu ook gauw op reis zal willen gaan. Dat moeten we tot elke prijs zien te verhinderen.'

Zo snel zij kunnen, keren Aranrod en de Noren naar de burcht terug. Op de binnenplaats ziet Eric met enige achterdocht, hoe een groep gewapende krijgers te hoop loopt en hen op een afstand blijft gadeslaan. Wolf schijnt hen nogal ontzag in te boezemen te oordelen naar de blikken, die ze bij het zien van de grote hond met elkaar wisselen.

Trots, met het hoofd in de nek, loopt Aranrod de mannen voorbij, maar bij de ingang treedt een gehelmde krijger haar met de armen over de borst uitdagend in de weg. Het is de aanvoerder der krijgers, weet Aranrod en een vertrouweling van haar moeder. Met een spottende blik op Eric en het meisje grijnst de kerel: 'Indien je de koning, je vader, wenst te spreken, dan ben je te laat. Nog geen half uur geleden is heer Durrah vertrokken om zich in te schepen naar Ierland.' Aranrod deinst verblekend achteruit. 'Te laat,' mompelt ze hees, 'de schurken.' 'Heer Gartvait heeft zolang het gezag overgenomen,' gaat de man voort, 'en mij is opgedragen de Noorse vreemdelingen onschadelijk te maken, zodra ze binnen mijn bereik komen.' En tot verontwaardiging van Aranrod en de Noren roept hij de naderbij gekomen krijgers met verheffing van stem toe: 'Grijp hen, sla hen neer!'

'Ho, ho,' davert Svein Langtands fors geluid over de binnenplaats, 'eens kijken wie er het beste grijpen kan...!' Eric heeft in een oogwenk bedacht, dat hij deze krijgers wellicht nog eens nodig kan hebben. 'Geen wapens!' roept hij Svein en de anderen toe, als de aanvallers toespringen. Eric geeft de man met de helm nog voor die goed en wel is uitgesproken meteen zo'n goed gerichte mep, dat hij buiten westen raakt. Svein neemt er twee tegelijk voor zijn rekening en ketst met zichtbaar genoegen hun hoofden tegen elkaar, zodat die twee ook niet veel benul meer hebben. Op dit ogenblik springt Aranrod naar voren. 'Halt,' roept ze, 'ik gebied je, deze mensen ongemoeid te laten! Zij zijn als mijn gasten hierheen gekomen, laat af, zeg ik je!' De mannen aarzelen even, ze hebben geen wrok tegen de Noren en hun aanvoerder ligt bewusteloos ter aarde. 'Stoor je niet aan haar,' klinkt plotseling een woedende stem en Gartvait staat in de deuropening. 'Wat denk je wel?' vaart hij op hatelijke toon uit tegen Aranrod. 'Dat je hier iets te zeggen hebt? Vrouwen hebben niets in te brengen en ook jij zult mij gehoorzamen!' Met bliksemende ogen valt Aranrod haar ontaarde broer in de rede: 'Ik jou gehoorzamen? Jij, een huichelachtige samenzweerder tegen je eigen vader? Ik weet meer dan je denkt en zal...' 'Niets zul je meer!' brult Gartvait razend en vol ontzetting zien de omstanders eensklaps een dolk in zijn hand glinsteren, gereed voor de worp.

Op dit moment springt Pum Pum, die, terwijl het handgemeen ontstond, er stilletjes om een hoek van de burcht vandoor was gegaan, eensklaps naar voren. Klein als hij is, trekt hij de niets vermoedende Gartvait aan zijn benen, zodat deze voorover ploft en het mes hem ontglipt. Pum Pum slaakt een schrille kreet van trots en is meteen weer weggedoken. Maar Gartvait heeft zich niet uit het veld laten slaan. Vliegensvlug wentel hij zich om en terwijl hij opstaat, ligt ook al weer het mes in zijn hand en hij werpt het in het wilde weg in de richting van Eric en Aranrod. Slechts door net op tijd opzij te springen, weten zij het wapen te ontwijken. Gartvait die al bemerkt heeft, dat de beschuldigende woorden van zijn zuster indruk op de krijgers hebben gemaakt, voelt, dat hij nu het pleit volkomen heeft verloren. In één ren holt hij naar de stallen en een moment later raast hij er in wilde galop op zijn pony van door. 'We moeten er achteraan,' roept Aranrod Eric toe, 'snel! Hij zal trachten ons vertrek te beletten; we moeten hem inhalen voor hij de gelegenheid daartoe krijgt!'

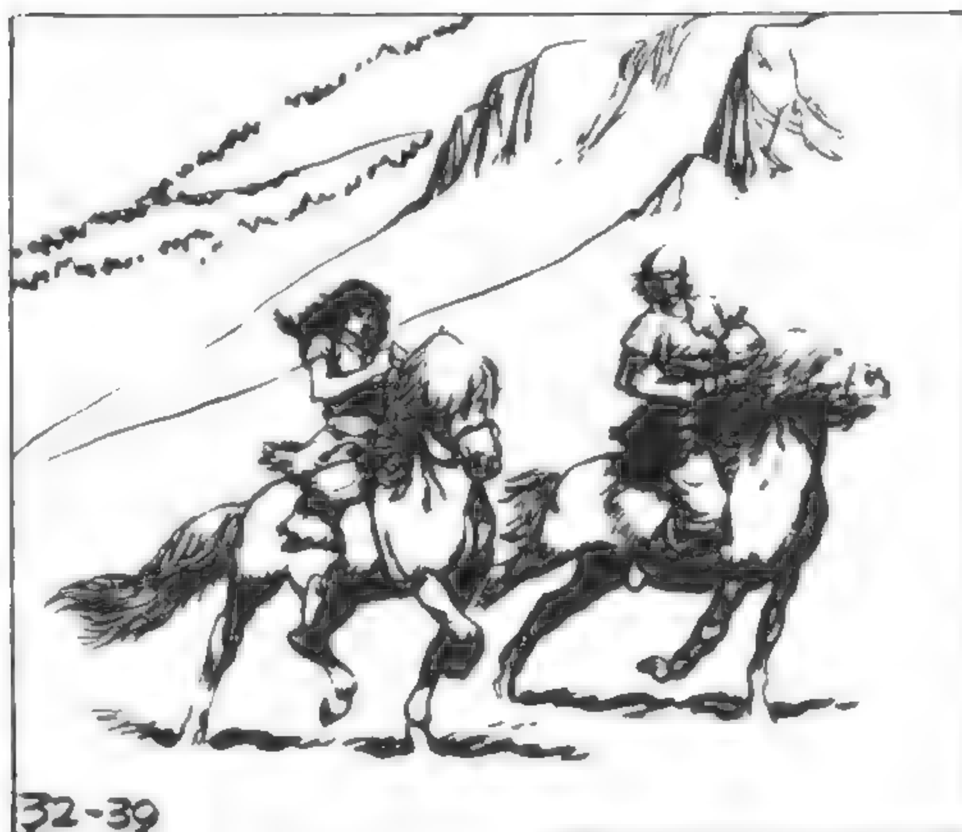

Ogenblikkelijk zetten Aranrod en Eric de achtervolging in. Er zijn op Dun Durrah echter maar een paar ponies. Ze spreken daarom af, dat de krijgers en de andere Noren zo snel mogelijk te voet zullen volgen naar de landingsplaats aan de kust. Aranrod is er zo goed als zeker van, dat Gartvait daarheen is gereden. Wolf is achter Eric aangerend maar Erwin roept hem terug, welk bevel het dier met duidelijk merkbare tegenzin opvolgt. De vluchteling is al een heel eind weg, als Aranrod eensklaps een uitroep slaakt. 'Kijk,' zegt ze, 'hij gaat daar de holle weg door. Zou hij dan toch niet naar de kust gaan? Dat is een heel andere richting uit.' Ze blijven Gartvait volgen tot een scherpe bocht hem aan het gezicht onttrekt. Als ze even later dezelfde plaats bereiken, is Gartvait spoorloos verdwenen. 'Ik begrijp niet, waar hij gebleven kan zijn,' zegt het meisje onthutst, terwijl ze hun ponies inhouden. 'Er zijn hier helemaal geen andere wegen.' 'Wel,' zegt Eric fluisterend, 'dan is hij tussen de bomen op de helling gevlucht.

Kan men ook door de heuvels de kust bereiken?' 'Moeilijk,' zegt Aranrod. 'Dat is alleen maar tijdverlies.' 'Dan,' vervolgt Eric, 'laat ik jou de keus tot doorrijden of teruggaan, want ik ben er zeker van, dat je broer ons een valstrik probeert te zetten.' Hoezeer Eric het bij het rechte eind heeft, kan hij helaas niet vermoeden. Met een hatelijke grijns mompelt Gartvait van de plaats waar hij het tweetal bespiedt: 'Kom nu maar hierheen. Broerlief zal wel voor een aardige verrassing zorgen.'

'We moeten allereerst naar de landingsplaats,' beslist Aranrod. 'En geen tijd verspillen met naar Gartvait te zoeken, want vader is in gevaar op zee! Terug keren zou ons ook te veel tijd kosten, dus is het enige: doorrijden.' 'Dan in volle ren er doorheen,' zegt Eric en de daad bij het woord voegend, zetten ze hun paardjes aan en stormen vooruit. Nauwelijks zijn de ponies goed op gang, of Eric voelt een slag op zijn hoofd, die hem doet duizelen en ziet een zware tak langs zich heen schieten. Het paardje maakt, angstig hinnikend een zijsprong, struikelt en de Noorman slaat tegen de grond, waar hij verdoofd blijft liggen.

Aranrod slaakt een kreet en houdt met inspanning van al haar krachten haar paard in, om terug te keren. Op dit moment ziet ze haar broer met een zware knuppel gewapend, van de helling komen. 'Korte metten met jullie,' snauwt hij, 'nu gaat het tussen ons, zusje, maar eerst moet ik me grondig van die Noorman ontdoen!' 'Raak hem niet aan,' roept Aranrod schril, terwijl ze bliksemsnel een pijl op de pees legt. Even aarzelt de man. 'Welja,' hoont hij, 'schiet maar... als je durft... maar je durft niet, zusje, je durft niet...' En met een gemene grijns komt hij langzaam dreigend op het meisje toe.

Aranrod houdt haar pijl op Gartvait gericht en roept hem toe: 'Geen stap verder, want al ben je ook duizendmaal mijn broer, ik zal schieten!' Maar Gartvait lacht schamper en loopt door. Hij heft zijn zware knuppel om Eric de genadeslag toe te dienen, maar op hetzelfde moment schiet Aranrod met ongelooflijke trefzekerheid de knuppel uit zijn hand. Gartvait schrikt bovenmate. Hij had niet verwacht, dat het meisje hem zou trotseren. Dan maakt zijn schrik plaats voor razende woede en hij springt op Aranrod toe. 'Durf jij op je eigen broer te schieten, heks?' sist de man, die nog geen uur geleden zijn zuster naar het leven stond. Vóór Aranrod de tweede pijl op de pees kan leggen, is Gartvait al bij haar en slaat, tierend van woede, de boog uit haar hand. Intussen begint Eric bij te komen. Nog half versuft richt hij zich op en tezelfder tijd zien Aranrod en Gartvait in de verte een grote hond komen aanlopen... Wolf. Het dier aarzelt even met duidelijke argwaan en nadert dan grommend met langzame passen. Gartvait ziet met een onbehaaglijk gevoel de gele ogen van Wolf strak op zich gericht. Opeens schiet de hond met een snauw naar voren en recht op hem af.

Gartvait bezint zich niet lang, maakt rechtsomkeert en vliegt tegen de helling op. 'Schiet dat monster neer, zusje,' roept hij angstig. 'Red mij!' Eric is inmiddels bij zijn positieven gekomen en roept Wolf terug, maar de hond schijnt een diepe haat tegen Gartvait te hebben opgevat en wil niet luisteren. Hij rent grauwend achter Gartvait aan, die in zijn angst tegen de steile rotswand begint op te klauteren. 'Misschien wil hij trachten door de heuvels te ontkomen,' veronderstelt Eric. 'Dat kan hij nooit doen,' antwoordt Aranrod, 'hij weet veel te goed, zoals iedereen, dat het rotsgesteente daar onbegaanbaar is en afbrokkelt.' In spanning volgen ze de wedloop tussen man en hond.
Op een gegeven moment kan Wolf Gartvait niet meer volgen, en het lijkt alsof de man zal ontkomen. Maar dan zien de twee beneden vol ontzetting, dat, als Gartvait bijna aan de top is, een groot stuk rots begint te wankelen. Een schreeuw klinkt en het rotsblok stort met donderend geraas naar omlaag, Gartvait in zijn vaart met zich mee in de diepte sleurend. Wolf is door een forse sprong aan de steenlawine ontkomen en Eric en het meisje snellen toe. Als ze op de plaats komen, waar Gartvait naar beneden is gevallen, is daar niets meer te zien dan een grote hoop puin. Een wolk van stof en gruis hangt over de onheilsplek en zwijgend staren Aranrod en Eric naar de plek, waar Gartvait zijn graf vond.

Hoewel Aranrod onder de indruk is van de dood van haar ontaarde broer, heeft toch de onrust en angst om haar vader, die op zee in levensgevaar verkeert de overhand. Daarom besluit ze niet de komst van Erwin en Svein en de andere krijgers af te wachten.
Met de trouwe wolfshond op hun hielen jagen ze de kleine paardjes voort, naar de landingsplaats aan de kust. Bezorgd kijkt Eric naar de donkere wolken die zich boven de zee samenpakken, terwijl Aranrod de krijgers – die hun oren nauwelijks geloven kunnen – op de hoogte stelt. 'Kies enkele van je beste mannen uit,' wendt hij zich tot de aanvoerder, 'maak een lichte snelle boot gereed, misschien kunnen wij daarmee heer Durrah nog achterhalen voordat Niall toeslaat.' Snel wordt aan dit bevel gehoor gegeven en even later schepen Aranrod en Eric zich met de hond en vijf krijgers in. De overigen moeten wachten op de troep die te voet achter hen aankomt en dan met de rest van de boten volgen. Dansend op de golven schiet de kleine boot vooruit. Gespannen glijden Aranrods ogen over de grauwe zee. De lucht is gaandeweg donkerder geworden, voor hen uit striemen de eerste regenvlagen naar beneden. Dan slaakt Aranrod een kreet en wijst: 'Daar,' roept ze de Noorman toe, 'het koningsschip, we zijn nog niet te laat.'

De mannen trekken de schoten strak en sidderend klieft het ranke vaartuig de golven. De achterstand wordt kleiner en het ziet er naar uit dat zij erin zullen slagen het scheepje van koning Durrah in te halen. Maar bezorgd ziet Eric dat het koningsschip recht op een brede vaargeul tussen twee kleine eilandjes afkoerst. Als er ergens een ideaal plekje is voor een overval is het daar en even later wordt Erics stille vrees bewaarheid. Een vloot van naar schatting acht schepen schiet eensklaps tevoorschijn vanachter de donkere klippen. Aranrod slaakt een wanhopige kreet en wendt snikkend het gezicht af. De neerstriemende regen belet Eric duidelijk te zien wat daar gebeurt, als horzels zwermen Nialls piratenschepen om Durrahs bootje heen. Lang duurt de ongelijke strijd niet. Als de piratenschepen zich weer verspreiden is er van het ongelukkige koningsscheepje niets meer te zien. 'De laffe schurken,' hijgt een krijger naast Eric, maar deze hoort het niet. 'Strijk het zeil, breng de riemen uit,' stoot hij uit, 'ze hebben ons opgemerkt, ze komen op ons aan.'

Hoewel de krijgers branden van verlangen de laffe overval op hun koning te wreken beseffen zij dat een gevecht tegen zo'n overmacht zelfmoord is. Dus wordt het zeil gestreken en pogen zij uit alle macht roeiend een goed heenkomen te zoeken. Van de troep krijgers met Svein en Erwin die hen in de overige boten zouden volgen, is nog geen spoor te bekennen, zodat van die zijde geen hulp te verwachten is. Ze kunnen bovendien geen gevecht met Nialls piraten riskeren, zolang Winonah en de anderen in de macht van de zeerovers zijn. De achtervolgende schepen zijn af en toe nauwelijks zichtbaar door de neerstromende regen en dit brengt Eric eensklaps op een idee. 'Ik vermoed dat Niall zijn steunpunt heeft op het eilandje van waaruit hij Durrahs scheepje overviel, waarschijnlijk bevinden mijn vrouw en anderen zich daar. Terwijl die schurken naar ons op zoek zijn kunnen wij de onze met een beetje geluk in veiligheid brengen.' Aranrod knikt zwijgend. Ze wenden de steven en koersen weer terug. Onder de bescherming van de regen naderen ze even later het rotsige eiland dat als een onheilspellende grauwe muur uit de zee oprijst.

Nadat ze geland zijn, zegt Eric tegen de vijf krijgers van Durrah: ‘Blijf hier wachten, ik ga eerst op verkenning uit om te zien of dit inderdaad de schuilplaats is van Niall en zijn benden.’ Aranrod gaat mee en Wolf volgt hen op de hielen. Hoewel het meisje diep onder de indruk is van de dood van haar vader, houdt ze zich kranig. Dapper en behulpzaam volgt zij Eric, om het eiland af te zoeken. Tenslotte vinden zij duidelijke sporen wat in niet geringe mate te danken is aan Wolfs fijne neus. De sporen voeren hen naar een grot. In het midden bevindt zich een uitgedoofde, maar nog warme vuurplaat, omgeven door een aantal zitstenen. Maar van de mensen, die hier bivakkeerden, is niets meer te bespeuren. Ze zoeken nog wat verder, maar vinden niets bijzonders. ‘Niall heeft je vrouw en de anderen meegenomen,’ merkt Aranrod op. ‘Hij kwam dus op zee niet op ons af. Waarschijnlijk heeft hij ons niet eens gezien en was op weg naar ons eiland, om Gartvait te ontmoeten, van wiens dood hij natuurlijk nog niets weet.’ ‘Ja, om zijn moordenaarsloon in ontvangst te nemen,’ vult Eric grimmig aan. ‘Maar als onze mannen de schepen van Niall ontmoeten, loopt het op een gevecht uit en bevinden Winonah en de anderen zich in groot gevaar. We moeten er zo snel mogelijk achteraan.’

Haastig keren Eric en Aranrod met Wolf weer terug naar de boot en kiezen zee in de richting van het eiland van Durrah. Tevergeefs speuren zij over het water naar enig teken van de boten van Erwin, Svein en hun troepje en Eric vraagt zich af, waar zij blijven. 'Misschien konden ze niet uitvaren met dit slechte weer,' veronderstelt Aranrod, maar dat lijkt Eric niet waarschijnlijk. Ze naderen de landingsplaats en kunnen door het dichte regengordijn een aantal masten onderscheiden. 'Dat zullen wel de schepen van Niall zijn,' zegt de Noorman, 'het lijkt mij het beste eerst eens voorzichtig poolshoogte te gaan nemen.' Ze varen een eindje om het eiland heen en sturen het scheepje naar een diep inlopende kreek. De krijgers worden weer op wacht gezet en Eric en Aranrod sluipen naar een hoog gelegen punt, vanwaar ze de landingsplaats ongemerkt kunnen bespieden. Nialls schepen zijn duidelijk te herkennen, maar van hun eigen boten is niets te zien.

Bovendien zien ze overal verspreid de gedode bewakers van de landingsplaatsen, krijgers van Durrah, hetgeen hen het ergste doet vrezen.

Terwijl zij fluisterend overleggen, wat hen te doen staat, begint Wolf die onder aan de heuvel de wacht houdt, dreigend te grommen. Ze draaien zich om en zien van achter de rotswand door de regensluier heen een donkere gedaante zich oprichten en op hen toekomen.

Als de man dichterbij komt, herkent Aranrod hem als een van Durrahs krijgers. Hij vertelt hoe hij in het hevige gevecht dat tussen de mannen van Niall is ontstaan wist te ontkomen. Niall had hen met bruut geweld overvallen en daar de bewakers te weinig in aantal waren moesten zij het tegenover Niall en zijn rabouwen al spoedig afleggen. 'Hij is nu op weg naar Durrah,' vervolgt de krijger, 'en ik heb begrepen dat hij Gartvait ervan verdenkt hem te willen bedriegen.' Van Svein en zijn groepje schijnt niets bekend, ze zijn uitgevaren, weet de man te vertellen maar niemand weet waar ze zijn. 'Waren er gevangenen bij Nialls troep?' vraagt Eric. 'Ja, vrouwen ook en een kind.' Eric fronst de wenkbrauwen terwijl hij koortsachtig overdenkt dat de piraten vast onderweg zijn en wel te voet. Ze kunnen dus nog niet ver zijn gekomen met hun gevangenen. 'Als ik maar een paard had,' roept Eric driftig, 'dan was er nog een kans.' 'Er zijn hier twee paarden,' zegt de krijger laconiek. 'Ze waren het bos ingevlucht bij de overval en later hebben wij ze weer opgevangen.' Eric springt op. 'Die moeten we hebben, het moet ons gelukken vóór Niall op de burcht te komen. Er is geen ogenblik te verliezen, snel.' De krijger haalt de paarden en voor hij tot tien kon tellen, zijn Eric en Aranrod met Wolf achter hen aan in razende vaart er vandoor.

Inmiddels heeft het opgehouden te regenen. Achter elkaar gevolgd door de trouwe Wolf rijden ze in snelle vaart over het smalle bospad. Aranrod gaat vooraan, zij weet een weg die in bijna rechte lijn door het bos op Dun Durrah afgaat. En dus maken ze een kans eerder dan Niall daar aan te komen. Onder het rijden peinst Eric wat hij kan beginnen. Alleen als ze nog op tijd zijn, kan hij de krijgers van Durrah inlichten, en proberen met hen samen iets tegen Niall te ondernemen. Ze zien al in de verte de burcht liggen en als ze wat naderbij komen, valt het hen op hoe rustig het er schijnt. Zelfs bij hun nadering komt er geen wacht tevoorschijn en niets of niemand roert zich, alles blijft stil... Aranrod roept enige namen van krijgers, maar geen antwoord volgt. Het is alsof de hele omgeving is uitgestorven... Ze staan verslagen rond te zien op het grote binnenplein en een akelig, somber gevoel bekruipt hen. Dan gaan ze voorzichtig op onderzoek uit...

In een benauwende stilte betreden ze de hoofdtoren. Voor alle zekerheid haalt Eric zijn zwaard tevoorschijn en laat hij Wolf beneden de wacht houden. Langs de kronkelende trap sluipen Eric en Aranrod voorzichtig naar boven, telkens halt houdend om te luisteren, maar alles blijft stil. Het ene vertrek na het andere wordt onderzocht, nergens is enig teken van leven te bespeuren. Ook zijn er geen aanwijzingen, die duiden op gevechten en verbijsterd vragen zij zich af, wat er toch gebeurd kan zijn. Opeens klinkt een enkele schelle blaf van Wolf van beneden. Dadelijk kijkt de Noorman door een der muurgaten, maar trekt zich verschrikt terug. Aranrod komt dichterbij en wil ook een blik naar beneden werpen, maar Eric houdt haar tegen. 'Nu zitten we wel heel lelijk in de klem,' zegt hij zachtjes. 'Onze paarden zijn beneden, Wolf ook en Niall is met zijn gevangenen en de hele troep de binnenplaats op komen rijden!'

Aranrod ontsteekt in razende woede. 'De moordenaar van mijn vader zal zijn gerechte straf niet ontgaan,' fluistert zij hees. Met grote moeite kan Eric haar ervan weerhouden, met een welgemikt pijlschot een einde aan Nialls leven te maken. 'Dat zal je weinig baten en alleen bewerkstelligen dat wij of alle gevangenen ten offer zouden vallen aan die bende daar,' zegt de Noorman. Hij weet het meisje te kalmeren en tenslotte kan ze niets anders dan hem gelijk geven. Met dat al zitten ze in een lelijk parket en het ene stoutmoedige plan na het andere wordt opgezet, maar bij nuchtere beschouwing weer verworpen. Wolf was na zijn alarmsein op eigen houtje al naar boven komen rennen en Aranrods eerste zorg is nu een veilige schuilplaats aan te wijzen waar de indringers hen niet kunnen vinden. Dan oppert Aranrod een nieuw plan. 'De bedoeling was toch om de krijgers in te lichten en te trachten de gevangenen te bevrijden,' zegt ze. 'Welnu, dat zal ik doen. Niall weet nog niets van Gartvaits dood en ik zal hem zeggen dat mijn broeder op zoek is gegaan naar jullie, Noren. Verder zal ik hem zogenaamd gastvrij ontvangen zodat hij zich op zijn gemak gaat voelen, daarna zullen wij verder een gunstige gelegenheid afwachten.' Eric vindt het een gewaagd en gevaarlijk plan, maar het meisje houdt voet bij stuk en zegt: 'Er zal toch iets moeten gebeuren.' Zij legt haar wapens af en gaat naar beneden. Rustig en beheerst treedt zij naar voren en Niall die op de binnenplaats staat kijkt verrast op. 'Welkom op Durrah,' klinkt haar heldere stem. Een ogenblik heerst er een angstige stilte. Met loerende blikken neemt Niall het meisje van hoofd tot voeten op. 'Komaan,' zegt hij temend, 'een van die twee vermoeide paardjes was van jou, maar wie heeft er dan wel op het tweede gereden?'

Met hetzelfde sarcasme, waarmee ze hem begroette, antwoordt Aranrod: 'Je verwondert je over de paarden, maar ik ben nog meer verwonderd over je aanwezigheid hier. Je zou toch mijn vader in je rijk ontvangen?' Even lijkt het alsof Niall wat onzeker wordt, maar dadelijk herstelt hij zich en met flemende stem antwoordt hij: 'Daarom ben ik juist hier terug gekomen. Ik maak mij ongerust over je vader. Hij is namelijk nog steeds niet in mijn rijk aangekomen. Het is te hopen, dat er onderweg niets met hem is gebeurd!' Even is er een felle flikkering in Aranrods ogen, maar ze weet zich te beheersen. 'Waar zijn toch al je krijgers?' vervolgt Niall, terwijl hij rondkijkt. 'Och,' zegt het meisje met een licht schouderophalen, 'die Noren maken de omgeving onveilig en Gartvait is er met al de mannen op uit gegaan, om met ze af te rekenen.' Onder het spreken dwaalt haar blik achteloos over het groepje gevangenen, dat onder de hoede van enige krijgers wat achteraf staat. Ongemerkt weet ze een betekenisvolle blik met Winonah te wisselen.

Dan zegt ze tot Niall: 'Maar laten we liever naar binnen gaan.' Hij maakt een hoffelijke buiging en volgt haar. Enkele onguur uitziende krijgers treden naar voren en slenteren gewild onachtzaam achter hen aan. 'Wel,' zegt Aranrod spottend, 'je hebt je een lijfwacht aangeschaft, zie ik!' Niall bijt zich op de lippen maar antwoordt niet.

Een waarschuwende blik van Niall beduidt de mannen te wachten en alleen volgt hij Aranrod in het vertrek, waar zij is binnengegaan. 'Ik meende bij onze aankomst een grote zwarte hond te zien en hoorde ook blaffen,' begint Niall argwanend. Als het meisje niet antwoordt, gaat hij voort: 'Dat met die paarden vind ik toch vreemd.' Aranrod valt hem in de rede en begint over haar vader te praten, waardoor Niall even wordt afgeleid. Maar op een gegeven ogenblik stokt het gesprek en valt Niall uit: 'Toch vertrouw ik het hier niet! Ik geloof eerder, dat die vermaledijde Noorman dichter in de buurt is dan je me wilt doen geloven. Vertel me geen smoesjes, want ik zie, dat je me om de tuin wilt leiden!' Met een verwensing springt hij dreigend overeind.

Terwijl Aranrod vruchteloos poogt, Niall om de tuin te leiden, zit Eric in het kleine, halfduistere vertrek, waar het meisje hem en Wolf heengebracht heeft, zich spijtig te verbijten. Hij overpeinst, dat het toch beter zou zijn geweest, als hij er maar bij was gebleven. Misschien had hij dan de kans gehad, Niall te overmeesteren en het heft in handen te nemen. Maar het ging alles opeens te vlug en zo komt hij ook niet verder, denkt de Noorman, ietwat korzelig. Opeens hoort hij gejaagde voetstappen en meteen grijpt hij Wolf vast, terwijl hij zich met gespannen spieren gereed houdt om te handelen. De deur gaat open en Aranrod staat op de drempel, zenuwachtig stamelend: 'Gauw, kom mee, maar voorzichtig en laat de hond geen kik geven!' Zonder vragen volgt Eric haar door de nauwe, donkere gang, die evenals het schuilvertrek, in de muur is gemetseld. Ze brengt hem naar een vertrek, waar Niall op de grond ligt uitgestrekt. 'Ik weet zelf niet meer hoe het in zijn werk ging,' fluistert Aranrod overstuur, 'maar hij vloog op me af en ik greep mijn dolk... is... is hij dood?' Eric knielt bij de stille gedaante neer en stelt een kort onderzoek in. Dan knikt hij: 'Ja, hij is blijkbaar op slag gedood.' 'Wat moeten we nu beginnen?' hijgt Aranrod ontsteld. 'Al die mannen daarbuiten en waar moeten we met hem heen, hij kan hier niet blijven liggen. Nu kunnen we hem ook niet meer als gijzelaar gebruiken!' Wanhopig staart ze voor zich uit en Eric vraagt fluisterend: 'Kunnen ze buiten iets gehoord hebben?' 'Ik weet het niet,' zucht het meisje, 'ik heb het mooi verknoeid, geloof ik.' Op dit ogenblik klinken voor de deur zware voetstappen van de kerels, die daar de wacht houden, een stem roept terwijl er hevig op de deur wordt gebonsd: 'Heer Niall, ben je daar nog?'

'Riep daar iemand?' bromt Eric met verdraaide stem. Tegelijkertijd geeft hij Aranrod een teken en haastig slepen zij het lichaam van Niall in een klein nevenvertrek. 'Laat ons alleen,' snauwt Eric tussen de bedrijven door. De krijgers vertrouwen het echter toch niet en als Eric hen aan het slot hoort rommelen springt hij haastig achter de deur, terwijl Aranrod schielijk in het nevenvertrek verdwijnt. De deur gaat piepend open en schaapachtig staart de voorste der twee krijgers het lege vertrek in, waarna hij gevolgd door zijn makker achterdochtig naar binnenstapt, maar op hetzelfde moment zakt hij door Aranrods pijl getroffen ineen. De tweede wordt door de Noorman onschadelijk gemaakt. Hijgend sluit Eric de deur. Dit gevaar is nu wel bezworen, maar hoe met die hele bende buiten af te rekenen? En daarbij bovendien Winonah en de anderen levend uit hun handen te krijgen. Eensklaps komt een gewaagd denkbeeld bij hem op. Vlug gooit hij de mantel van de dode Ierenkoning over zijn schouders. 'Wat ben je van plan,' stamelt Aranrod geschrokken. Zonder te antwoorden stapt Eric met een roekeloze grijns naar buiten en de krijgers op de binnenplaats kijken elkaar verbaasd aan als ze het bevel horen dat hun aanvoerder hen vanuit de poort toeroept: 'Onze schepen zijn in gevaar, breng de gevangenen in de kerkers en begeef je allen spoorslags naar de kust.'

Hoewel ze het blijkbaar nogal vreemd vinden, volgen Nialls mannen het bevel, om naar de boten te gaan, toch op. Eric, die zich zo min mogelijk wil vertonen, is meteen weer in de deuropening verdwenen. De gevangenen worden binnen gebracht en Eric staat met zijn rug naar hen toe, ogenschijnlijk druk met Aranrod te praten. Intussen houdt het meisje een oogje in het zeil. Een van de krijgers komt naderbij en vraagt, waar de kerkers zijn. Op een teken van Eric loopt Aranrod snel op het groepje toe en zegt: 'Dat kan ik je beter vertellen dan heer Niall, volgt mij maar.' Zij gaat hen voor naar de trap, die naar de kerkers voert. Met boze en verontwaardigde blikken kijken Winonah en de andere gevangenen haar aan, maar Aranrod durft hen nog geen geruststellend teken te geven. Schijnbaar onbewogen kijkt ze toe, hoe allen door een laag deurtje in de kerker worden geduwd. Inmiddels houdt Eric zich boven verborgen en slaat het vertrek van de krijgers gade, die naar de kust gezonden zijn. In de mening dat ze allen zijn vertrokken, komt hij tevoorschijn en begeeft zich naar beneden, om Winonah en de anderen te spreken. Dan ziet hij tot zijn schrik enkele krijgers die de gevangenen hebben weggebracht. Zijn gezicht door een handbeweging wat verbergend, roept hij de mannen toe: 'Haast je naar de schepen, ik volg te paard!' Terwijl hij snel een duik neemt naar de kerkertrappen, komt hij tot de ontstellende ontdekking dat er beneden nog meer krijgers zijn. Van boven af snauwt hij de mannen toe: 'Kom maar hier en sluit je dadelijk aan bij de anderen, die de boten moeten verdedigen, vlug een beetje!' Dan komt een der krijgers met snelle sprongen een paar treden omhoog en kijkt Eric scherp aan. 'Ik dacht het wel,' roept hij luid, 'jij bent Niall niet...'

Eric geeft de man een opstopper, zodat hij achterover van de trap rolt. De uitroep van de krijger is echter ook tot de mannen doorgedrongen, die hij zojuist ontmoette en die op zijn bevel naar de kust zouden gaan. Voor deze hem kunnen bereiken, springt de Noorman op de trap, de deur met een slag achter zich dichttrekkend. Hij rent naar beneden, waar Aranrod met haar pijlen de twee overgebleven krijgers in bedwang houdt. Inmiddels wordt er oorverdovend op de trapdeur gebonsd en even later horen ze, hoe de mannen proberen de deur te forceren. 'Open de kerker, vlug,' roept Eric de krijgers toe.

Onder bedreiging van Aranrods pijl en boog en Erics zwaard maken de mannen de kerkerdeur open, waarna de gevangenen snel naar buiten komen.
De krijgers zijn volkomen overrompeld en niet in de gelegenheid tegenstand te bieden. In een oogwenk zijn de mannen nu zelf opgesloten en kan Eric haastig Winonah begroeten. 'Waarom heb je dit gedaan?' fluistert zij. 'Nu zit je zelf ook gevangen! Je had je kunnen redden.' De Noorman glimlacht bemoedigend, klopt haar op de schouder en luistert intussen naar de hevig krakende trapdeur, die bij elke dreunende slag het dreigt te begeven.

Met een scheurend gekraak van versplinterd hout barst de deur en de eerste piraat komt naar beneden. Aranrod spant haar boog en zonder een kik te geven tuimelt de man dodelijk getroffen voor hun voeten. Zo gaat het door, tot haar pijlen op zijn. Halfra en Axe staan, met de wapens van de gevangen krijgers, evenals Eric, onder aan de trap gereed. De trapgang is nauw en laat maar één man tegelijk door, zodat de Noren makkelijk spel hebben. De opgesloten krijgers schreeuwen en tieren, maar niemand schenkt er aandacht aan, de kerkerdeuren zijn hecht en sterk. Cendrach en de vrouwen hebben zich zo ver mogelijk in een hoek teruggetrokken, om hun verdedigers niet te hinderen. Op een gegeven moment schijnt het, dat er boven geen krijgers meer zijn... het trapgat blijft leeg. Eric laat zijn zwaard zakken en veegt zich zuchtend het zweet van het voorhoofd. 'Ik dacht, dat er nooit een einde zou komen aan dit ellendige karwei,' zegt hij, terwijl hij voorzichtig naar voren treedt en een spiedende blik in de trapopening naar boven werpt.

Onder aan de trap staat Halfra met stentorstem zijn uitdaging naar boven te galmen. 'Komaan, gespuis, heb je de moed verloren?' Maar niemand roert zich en Eric zegt: 'Ik ga eens kijken.' De anderen proberen hem hier van af te brengen, maar de Noorman wil zekerheid hebben.

'Bovendien,' zegt hij, 'als Wolf zo rustig is, bewijst dat al, dat ik veilig naar boven kan gaan.' De daad bij het woord voegend, loopt hij kalm de trap op. Alles blijft rustig en een ogenblik staat Eric roerloos en luistert scherp. Na te hebben rondgekeken, komt op onverklaarbare manier de zekerheid in hem op, dat de overige krijgers van Niall inderdaad zijn weggegaan. Hij wenkt naar beneden, opdat de anderen ook naar boven komen. Voorzichtig sluipen allen gezamenlijk naar de ingang van de burcht, maar de binnenplaats is leeg. Halfra zet zijn borst vooruit en snuift: 'Ik denk, dat mijn roekeloze uitdaging hen op de vlucht heeft gejaagd. De moed van een edelman is te veel voor deze schobbejakken!' 'Het merendeel van de piraten was waarschijnlijk al te ver weg om iets te horen,' zegt Eric droogjes, 'en is nu bij de schepen. Die kunnen we dus binnenkort weer terug verwachten!' Ook de beide paardjes blijken te zijn verdwenen en het lijkt Eric het beste, maar zo gauw mogelijk uit Dun Durrah weg te gaan. De anderen zijn het met hem eens, dat ze weg moeten zijn, voor de piraten terug komen en ze besluiten, hun eigen landingsplaats op te zoeken. Ze begeven zich naar de uitgang, maar als ze halverwege de binnenplaats zijn gekomen staan ze allen eensklaps als aan de grond genageld. In de poort is een troep zwaar bewapende krijgers verschenen.

Een moment staan beide partijen roerloos tegenover elkaar. Enkele van de krijgers maken heftige gebaren, roepen en komen naar voren lopen. Dan zegt Aranrod opeens: 'Het zijn mannen van Durrah, onze eigen krijgers!' Verheugd begroet zij hen en verneemt dan van hen, wat er gebeurd is. 'Het is de achtergebleven bezetting van de burcht en hun woordvoerder vertelt, hoe zij Niall met zijn bende zagen aankomen en toen overhaast er van door zijn gegaan. Uit onze schuilplaats zagen wij een troep van Nialls krijgers weggaan in de richting van de kust. Kort daarop werden zij gevolgd door een man of zeven, die erge haast schenen te hebben.' 'Klopt,' zegt Eric, 'dat waren de mannen, waarmee wij het in de kerker aan de stok gehad hebben en die hulp bij de hoofdmacht wilden gaan halen. Heeft iemand iets over die lange Sakser Svein en zijn groep te vertellen?' Niemand heeft echter iets van hen gezien of gehoord. Eric neemt de mannen voor hem eens op en schat het aantal op ongeveer dertig. 'Ik denk,' gaat hij voort, 'dat zij ons in die storm zijn kwijt geraakt en daarna mogelijk met de bende van Niall in botsing zijn gekomen. We moeten achter die troep van Niall aan.' Snel beveelt hij enkele krijgers, de vrouwen en Cendrach met de kleine Hrulf naar de oude landingsplaats te geleiden. Aranrod zal zich bij hem voegen en ze gaan meteen op weg. Enige tijd al meent Eric in de verte gedruis te horen. Hij blijft daardoor op zijn hoede en is niet eens zo erg verrast, als zij bij een kromming aan het smalle pad plotseling tegenover een troep ruige kerels staan. In een oogwenk heeft hij de schurken van Niall herkend en verbaast zich in hetzelfde moment over het feit, dat ze de verkeerde kant op gaan. Maar hij denkt over de oorzaken daarvan niet langer na, rukt zijn zwaard uit de schede en roept: 'Ditmaal zijn het wis en zeker vijanden, mannen! Net die we moeten hebben. Voorwaarts, hak er maar op in!'

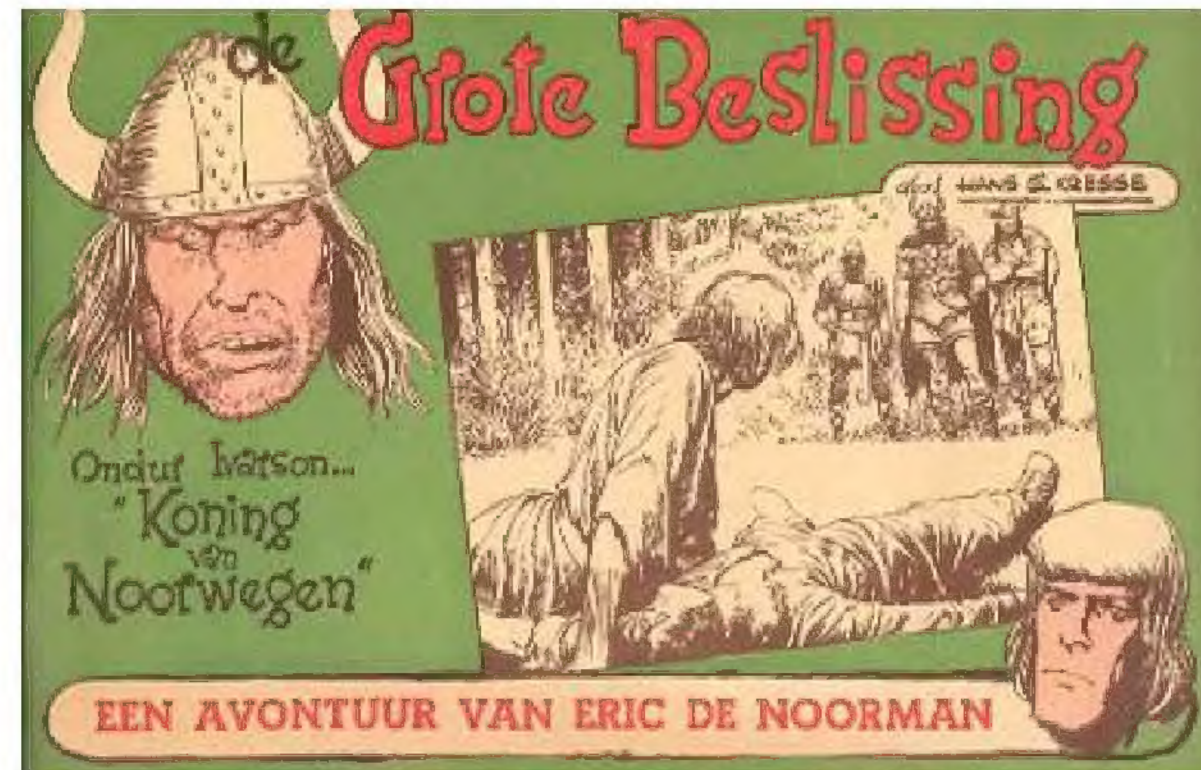

De mannen van Durrah laten zich dat geen twee keer zeggen en een hevig gevecht volgt. Maar Nialls piraten vechten niet met animo, ze lijken vermoeid en het duurt dan ook niet lang, of Eric en zijn krijgers hebben hen overwonnen. Juist als de Noorman met een van de kerels korte metten maakt, hoort hij een welbekende stem: 'Hé, hé, dat is niet volgens de regels van een goede troep, om je strijdmakker het laatste eindje van een rot gevecht af te pikken, Noorman!' Ook zonder op te zien zou Eric weten, dat Svein in aantocht is. Erwin en de anderen komen nu ook dichterbij en na de begroeting vertellen zij hun wedervaren. Enige tijd geleden waren zij geland en troffen Nialls piratentroep aan. Zij raakten in gevecht en wisten de kerels terug te drijven. Erwin vraagt naar zijn moeder en Eric vertelt in korte trekken wat er allemaal gebeurd is, als hij tot zijn verbazing op hetzelfde ogenblik Winonah en de hele troep aan ziet komen. Hij treedt haar met een vragende blik tegemoet, maar voor hij iets in het midden kan brengen, heft Winonah met een twinkeling in haar donkere ogen de hand op en zegt: 'Ik vond, dat het zo langzamerhand tijd werd, dat ik zelfstandig ging handelen, heer gemaal!' Allen lachen en een algemene hartelijke begroeting volgt. De vrolijkheid stijgt echter ten top, als Pum Pum zo statig als zijn kleine figuur dat toelaat, aan komt stappen een zwaard torsend, dat over de grond sleept. 'Mij ook vechten,' vertelt hij trots en het blijkt nog waar te zijn ook. 'Nu allen weer gelukkig bij elkaar,' zegt het ventje, verrukt rondziend. Eric glimlacht en knikt. Ja, ze zijn weer bij elkaar, gezond en wel.

Aranrod is nu koningin van de Eilanden geworden. Met de schurken is afgerekend, de vijanden zijn verslagen en de Noorman en de zijnen kunnen met een gerust hart de overwintering tegemoet zien in het gebied van de Koningin van de Eilanden.

Lees het volgende nummer: DEEL 36 DE GROTE BESLISSING

In deze serie zijn verschenen:

1 *De steen van Atlantis*
2 *De ondergang van Atlantis*
3 *De Sultan van Akaiim*
De geheimzinnige Bron
4 *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen
5 *De valse Koning*
6 *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs
7 *Het Rijk van het Midden*
8 *Storm over China*
9 *De Zoon van Eric de Noorman*
10 *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter
11 *De Koning der Steppen*
12 *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie
13 *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun
14 *De prijs der wrake*
15 *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster
16 *De wolven van Scorr*
17 *Het verbond der*
Groene Dolken
18 *Het geheim van de*
Verboden Stad
19 *De Burcht van Myrkven*
20 *De Heer der Heruli*
21 *De Jacht op het Zwaard*
22 *Het Pad der Verschrikking*
23 *De Weg der Gedoemden*
24 *Svitjold's Offer*
25 *Het Teken der Joms*
26 *De Witte Raaf*
27 *De Stem van het Hoogland*
28 *De Scheepsbouwer*
29 *De Wolf en de Havik*
30 *De Wraak van de Weerwolf*
31 *De Prooi van de Rode Rots*
32 *Het Raadsel van Tuaim Mor*
33 *De Gouden Droom*
34 *De Romeinse Helm*
35 *De Koningin van de Eilanden*